

ВАРВУЛЬФ

Андрій Макар

НАТ. КАРПАТСЬКІ ХРЕБТИ – ВЕЧІР

Сині прадавні гори, від яких віє темною, язичницькою силою.
Над ними – майже дозрілий до повні карміновий місяць.

ТИТР:

**Карпати. 200 років до Різдва
Христового**

НАТ. ГІРСЬКЕ ПОСЕЛЕННЯ – НІЧ

У відсвітах багаття -- всипана МЕРТВИМИ ТІЛАМИ земля.
Роздерті, сколоті. Накидані одне на одного.

ДВА РИМСЬКІ ЛЕГІОНЕРИ крокують повз купу мертвих.

ТИТР:

**Римська Імперія несе на вістрі меча
культуру, просуваючись усе глибше у
варварські землі**

Ворон приземляється на одного з мерців та береться
викльовувати йому очі.

Труп ворухиться, і ворон тікає.

Тіло відкочується набік -- з-поміж мертв'яків з'являється
рука -- ЧОЛОВІК, забутий смертю.

Він відкидає з себе труп та, важко дихаючи, заповзає в тінь.
Підводиться.

Голий, пофарбований кров'ю в червоне. Тіло його міцне, не
зіпсоване цивілізацією. АҒАР (близько 30). Він розвертається
та оглядає поселення.

Два десятки загарбників сидять поряд з багаттям. Велика
МЕТАЛЕВА КЛІТКА позаду, жінки та діти всередині. Серед них ЯРА
(25). На шиї виблискує КУЛОН у вигляді сонця. Прихилившись до
грат, вона вдивляється в темряву. Туди, де стоїть АҒар.

Кінчиками пальців правої руки Яра торкається своїх губ, тоді
сонця на грудях. Потім простягає руку поміж металевих прутів
у напрямку АҒара.

АҒар підносить руку до свого серця. Мить.

Він розвертається та кидається бігти в напрямку лісу,
розчиняючись в темряві.

НАТ. ЛІС – СВІТАНОК

Агар несеться вперед.

НАТ. ПОЛЯНА – РАНОК

У центрі поляни – масивний КАМІННИЙ ТОТЕМ, заввишки добрих три метри, з витесаною на верхів'ї вовчою головою.

Агар вибігає на поляну, помічає тотем і спиняється. Підходить до ідола, торкається каменя рукою, припадає до нього головою.

Мить спокою, тоді -- зводить угору лютий погляд. Скалить зуби та розроджується диким криком.

Він гатить камінь руками, шкіра на кулаках тріскається -- кров окроплює поверхню каменя.

Агар паде на коліна.

Гострий уламок відколюється від божка.

ЗЛІСНЕ ГАРЧАННЯ.

Агар повертається.

У кількох кроках від нього стоїть ВОВК. З жовтих ікл капає слина. Звір поволі суне вперед.

Агар втискується спиною в ідола, намацує на землі гострий камінь.

Вовк стрибає --

Камінь РОЗТРОЩУЄ вовчий череп. Тіло звіра приземляється біля Агарових ніг.

Чоловік розглядає тушу, проводить рукою по сірому хутру. Він стискає каменюку обома руками, заносить її над головою, а тоді гатить --

Тріскають вовчі ребра.

Удар.

Ще один.

Агар відкидає скривавлений камінь на землю. Пропихає обидві руки в рану та роздирає плоть.

НАТ. ВІДЬОМСЬКА ХИЖА - ДЕНЬ

Низька вкрита мохом хатина вросла у землю. Без вікон, одні лише трикутні двері в стіні. До одвірка прибитий оленячий череп з покрученими рогами.

ІНТ. ВІДЬОМСЬКА ХИЖА - ДАЛІ

Три чаші по периметру кімнати, в яких жевріє вогонь.

Посеред кімнати - вкрите звірячими шкірами ліжко, на ньому дві чорноволосі жінки -- МІРА та ЛІРА (30) -- звиваються голяка. Кохаються.

БЕМ! Двері прочиняються досередини.

Агар стоїть на порозі, затиснувши щось в правиці.

Жінки переводять погляд на незваного гостя. Вони однакові, наче дві краплі крові. Сестри оглядають голе закривавлене тіло. Ліра морщиться. Міра посміхається.

Чоловік кидає на підлогу шмат закривавленого м'яса --

ВОВЧЕ СЕРЦЕ.

НАТ. ГІРСЬКЕ ПОСЕЛЕННЯ - ДЕНЬ

Гора трупів гние під палючим сонцем.

Сумна мелодіє лине повітрям.

У іншому кінці поселення, що складається з кількох глиняних хат, походжає БЕЗЗУБИЙ ЛЕГІОНЕР та проводить мечем по металевих прутах клітки -- ДЗЕНЬ... ДЗЕНЬ... ДЗЕНЬ... -- Світить трьома гнилими пеньками зубів.

БЕЗЗУБИЙ

Шмегдючі вагваги! Ле'ше було з вовка згобити пвса, аніж пегетвогити їх на гомадянинів Гиму.

У кількох кроках далі на землі сидить ДЕКАН (45), грає на тібії - здвоєній сопілці. Спиняється.

ДЕКАН

У руках богів ми всі - інструменти. Та не важливо, на чому ти граєш. Важливо, як ти граєш.

Беззубий спльовує на землю, Декан посміхається та повертається до гри.

Яра сидить у клітці, навпроти – МАЛЕНЬКА ДІВЧИНКА. Яра відриває від своєї накидки смужку тканини, обв'язує нею дерев'яні патички, зробивши таким чином ляльку.

Вручає забавку дитині – мала несміливо всміхається.

Вершник в'їжджає в поселення на загнаному коні – з морди тварини йде піна. РУФ (23), спішується та підбігає до Декана.

РУФ

Слава Імператору!

ДЕКАН

Ти мав повернутися через два дні.

РУФ

Ми втрапили в засідку. Дикуни чекали на нас в ущелині, що веде в село. Всі загинули.

Декан підводиться.

ДЕКАН

Тоді я говорю з мерцем.

РУФ

Вони в-відрізали Кріспові голову.
Хтось же мусив попередити вас!

Декан підходить до Руфа, той опускає очі. Декан стискає рукою його підборіддя та змушує підняти голову.

РУФ

(крізь зуби)

Я готовий вернутися з вами та битися.

ДЕКАН

Скільки їх?

РУФ

Не менше семи.

Декан забирає руку.

ДЕКАН

З тобою було п'ятеро озброєних солдатів.

РУФ

Ці варвари жорстокіші за звірів.

Після миті вагань --

ДЕКАН

Проте не жорстокіші за нас.

ПІЗНІШЕ

Два десятки воїнів, на чолі з Деканом, на конях.

Руф припасовує сідло до свого коня. Підходить МАКСИМІАН (двометровий богатир), вручає Руфові лопату.

МАКСИМІАН

Ти залишаєшся. Воля Декана.

ДЕКАН

(до Беззубого)

Страторе - будеш за старшого.

Стратор, обпершись спиною об залізну клітку, розпливається в беззубій посмішці.

Декан розвертає коня та пускає його галопом до виїзду з поселення. Решта вершників рушає слідом.

Руф, Максиміан, Стратор та ТРОЄ БЕЗІМЕННИХ ЛЕГІОНЕРІВ проводжають ватагу поглядами. Коли вершники зникають:

РУФ

(до Максиміана)

Лопата навіщо?

МАКСИМІАН

Мертві не вміють копати.

Руф кидає погляд на купу забитих селян.

Тим часом Стратор відчиняє клітку, залазить всередину та підходить до Яри. Бере її за руку.

СТРАТОР

Давай-но вичавимо ж тебе пішню.

Дівчина нахилиється вперед та кусає Стратора за вухо.

Той відступає, кров крапає по шиї. Інша ЖІНКА кидається на легіонера -- МЕЧ пронизує її наскрізь.

Стратор ховає меча, витирає кров, облизує пальці. Він гупає Яру кулаком по обличчю, викидає знепритомніле тіло з клітки, а тоді тягне дівчину за ногу до найближчої хатини.

СТРАТОР

Ох і люблю я цю роботу!

ІНТ. ВІДЬОМСЬКА ХИЖА - ДЕНЬ

Вогонь пломеніє в чашах, простір застеляє дим.

У центрі кімнати на колінах сидить Агар. Перед ним – казан. Вовче серце плаває в чорній киплячій рідині.

Сестри, зодягнуті в ритуальні одержі, зіткані зі звірячих шкір, стоять обабіч, погойдуючись у трансі.

В руці Ліри зблискує лезо кинджала. Вона робить надріз на Агарових грудях. Чоловік не реагує. Очі його – суцільні білі плями.

Відьма встромлює скривавленого ножа в казан – рідина змінює колір з чорного на багрянний.

Чуємо голоси, проте ніхто не ворухить губами.

ГОЛОС МІРИ

Чоловік кохає. Та любов – то страшні чари. Любов пожирає дотла. Що даси взамін?

ГОЛОС АГАРА

Усе, що маю.

ГОЛОС ЛІРИ

Цього недостатньо.

Ліра зачерпує багряне зілля чашею, зробленою з маленького людського черепа. Міра закидає голову Агара вгору, її сестра вливає рідину в його горлянку.

Агар п'є, починає захлинатись, вибиває чашу. Сестри відступають на крок.

ЛІРА

Боги вимагають жертви.

Очі Агара стають жовтими. Наче очі вовка. Він зривається на ноги та одним стрибком опиняється перед Лірою, обвиває пальцями відьмине горло.

Міра кидається на Агара, але той жбурляє її вільною рукою на ліжко.

Змикає пальці на тонкій шиї Ліри. Обличчя відьми синіє, на очах тріскають капіляри.

Міра безпорадно спостерігає.

Агарові пальці впинаються в білу шкіру, допоки --

Шия ТРИСКАЄ. Мертве тіло паде на підлогу.

Агар важко дихає. Очі його знову стають людськими. Дивиться на Міру.

Злякана жінка підбирає з ліжка вовчу шкіру, боязко підходить до цього звіра в людській подобі та простягає йому приношення.

НАТ. ГІРСЬКЕ ПОСЕЛЕННЯ – ВЕЧІР

Останні промені сонця облизують верхів'я дерев.

Руф, по коліно в землі, риє яму для трупів, нашіптуючи під ніс прокльони.

ЛЕГІОНЕР I та ЛЕГІОНЕР II несуть повалене дерево, ЛЕГІОНЕР III рубає дрова.

РУФ

(до Максиміана)

Сам я й до наступної календи не
впораюся.

Максиміан зважає в руці здорового списа.

МАКСИМІАН

Тобі не треба впоратись. Тобі треба
копати.

Він замахується та запускає списа -- наконечник повністю тоне у стовбурі дерева поблизу.

Руф хитає головою та продовжує працю.

З глиняного дому виходить розпашілий Стратор. Прямує до корита, відштовхує коня та занурює голову у воду.

КРІЗЬ ДВЕРІ: У тінях кімнати ледь помітний силует на ліжку – Яра. Дивиться на нас. Нерухома.

ПІЗНІШЕ В ТЕМРЯВІ НОЧІ

Хмари застеляють небо.

З-під землі ледь визирає Руфова голова, глина вилітає з ями.

Максиміан спить на землі біля клітки, вкрившись плащем.

Безіменні легіонери сидять довкола багаття. Легіонер I підводиться та рушає до лісу.

НАТ. ЛІС - ДАЛІ

ЛЕГІОНЕР I підходить до дерева та починає спорожнювати сечовий міхур. Переводить погляд на кущ у двох кроках від нього.

Ледь помітна в темряві -- ВОВЧА ГОЛОВА.

НАТ. ГІРСЬКЕ ПОСЕЛЕННЯ - ДАЛІ

КРИК доноситься з лісу.

Руф відривається від роботи, завмирає. Легіонери біля багаття зіскакують на ноги та дістають з піхов мечі.

Максиміан, гучно похрапуючи, перевертається на інший бік.

З лісу виходить Агар. Зодягнутий у примітивні одязі, спину його покриває вовча шкіра таким чином, що морда вовка вкриває голову, наче каптур.

Руф принишкло спостерігає.

В'язні в клітці припадають до ґрат.

Легіонер II та Легіонер III обмінюються поглядами, а тоді... Заходяться сміхом. Легіонер II киває на повалене дерево.

Не зволікаючи, Агар підходить до дерева та вириває забиту в стовбур сокиру.

Легіонер III кидається вперед.

Сокира пролітає повітрям та забивається у його голову. Легіонер III валиться на землю з гротескною посмішкою на лиці.

Легіонер II лупає очима.

Нажаханий Руф підбирає грудку землі та кидає нею в Максиміана – той лише вище підтягує свого плаща. Руф вагається.

Легіонер II кидається вперед, рубає мечем. Агар ухиляється, кувиркається в бік трупа та вириває з голови сокиру.

Легіонер II мчить на нього. Удар мечем – Агар парирує сокирою, тоді контрударом вгачує сокиру легіонерові в стопу.

Легіонер II з прокльонами впускає меч. Агар обхоплює його голову руками та встромлює великі пальці в очниці. Тисне – римський вояка скавулить, поки пальці Агара встряють усе глибше. Урешті вояка змовкає. Агар кидає мертв'яка на землю.

Розвертається.

Лопата ВРІЗАЄТЬСЯ в його груди.

Руф тримає держак, зціпивши зуби.

Агар кашляє, з рота бризкає кров. Руф відпускає лопату та відступає на крок.

Агар падає на коліна, хилиться вперед, але забита в груди лопата спиняє його. Вовча шкіра сповзає на землю.

РУФ

Максиміане, мати твоя кункубіна, я
вбив цього пса!

Полонені в клітці спостерігають, як помирає їхня надія на порятунок.

Здіймається вітер. Хмари на небі розходяться, оголюючи ПОВНИЙ МІСЯЦЬ. Поселенням розливається холодне світло.

Руф розглядає тіло варвара. Щось починає відбуватись з цим тілом.

З Агарових пальців пробиваються кігті, ноги видовжуються. Шкіра стає блідою, майже білою. Агар кричить в агонії. Волосся випадає з його голови. Вуха стають гострими, лице видовжується, перетворюється на ікласту ВОВЧУ МОРДУ.

Руф не може навіть в штани накласти – його скував страх.

Трансформація Агара завершується. ЛІКАН поволі встає – три метри у висоту, він вириває з грудей лопату та викидає її.

Це не пухнастий вовкулака з вологих снів любителів фурі. Рідка огидна шерсть де-не-де покриває спину та груди. Біла шкіра обтягує череп, в якому світиться пара очей, жовтих, як і гострі ікла в його пащі.

РУФ

МАКСИМІАНЕ!

Максиміан поволі виринає зі сну, протирає очі --

Однією рукою Лікан відриває Руфові голову.

Залишки сну вмить покидають Максиміана. Він підводиться, підбирає здорового списа.

Лікан замахується та жбурляє Руфову голову -- та зі скаженою швидкістю пролітає в повітрі та збиває Максиміана з ніг.

Вовкулака стає на чотири лапи та кидається вперед.

Обпершись на спис, дезорієнтований Максиміан підводиться.

Лікан стрибає -- спис пробиває його плече. Ревіння розриває горло істоти. Монстр ламає спис, залізне вістря залишається стирчати з роздертої плоті.

Максиміан наносить серію ударів, допоки не спиняється захеканий.

Лікан б'є один раз -- Максиміан відлітає на кілька метрів та вдаряється об металеву клітку. Полонені нажахано спостерігають.

Лікан підіймає його та вдавлює у ґрати -- теплий вміст черепа ЗАБРИЗКУЄ обличчя полонених --

У клітці зчиняється гвалт!

Голий Стратор виходить з дому.

СТРАТОР

Штуліть пишки, бвохасті неотешані
швині, а то я --

Перевертень продовжує вмінати Максиміана в клітку, наче картоплю крізь картопледавку.

Стратор швиденько відступає до хати, зачиняючи за собою двері.

Монстр полишає легіонера та рушає в напрямку дому.

Рештки Максиміана стікають по ґратах.

ІНТ. ГЛИНЯНА ХАТА - ДАЛІ

Стратор стоїть перед дверима.

Тьмянний вогник свічки освітлює бідну оселю. На ліжку в кутку хати лежить Яра, на обличчі - синці та слюзи.

СТРАТОР

(пошепки)

Шо ти жі мною жвобила? Вода отгуена,
тошно отгуена... Жбегись, Стватогге,
ти імпегаторгський гегіонег.

Він поволі прочиняє двері.

Блідий закривавлений монстр стоїть навпроти.

Стратор зіщулюється, повільно закриває двері. Закам'янілий.

Мить.

Кігтиста лапа ПРОЛАМУЄ двері, ловить Стратора за шию та
висмикує на вулицю --

НАТ. ГЛИНЯНА ХАТА – ДАЛІ

Лікан підіймає Стратора до рівня очей. Зіщулений Стратор
вибалушеними очима споглядає страшну морду. Тоді... Він плює
на звіра.

НАТ. НЕБО НАД ГІРСЬКИМ ПОСЕЛЕННЯМ – ДАЛІ

Зоряне небо.

СТРАТОР (З.К.)

а-а-а-А-А-А-А!

Стратор вертикально злітає в небо, усе ближче до місяця. На
коротку мить він застигає в повітрі, а тоді починає падати
донизу.

НАТ. ГЛИНЯНА ХАТА – ДАЛІ

Тіло Стратора мокрою купою розплескується по землі в двох
метрах позаду Лікана. Не озираючись, монстр фиркає та хвицає
задньою лапою -- купа пилу осипає криваве місиво.

Тоді він нахиляється та протискається в маленькі низькі двері.

ІНТ. ГЛИНЯНА ХАТА – ДАЛІ

Ярині очі розширюються від жаху -- зігнувшись під низькою
стелею, до неї наближається звір. Дивно, але в слабких
променях свічки він здається не страшним, а жалюгідним, наче
голодний пошарпаний пес.

Ніздрі на потворній морді розширюються, він обнюхує Яру. Видає приглушене меланхолійне скавучання.

Яра вдивляється в жовті очі.

Вона впізнає.

Поволі підносить руку до своїх вуст, тоді торкається кулона у вигляді сонця на шиї. Жаско тягне руку до морди перевертня.

Паща Лікана, повна гострих зубів, широко відкривається.

НАТ. ГІРСЬКЕ ПОСЕЛЕННЯ – РАНОК

Низка відбитків велетенських кігтястих лап тягнеться по землі. Відстань між слідами скорочується, кігті зникають, сліди стають меншими, набирають людської форми.

Ланцюг слідів приводить нас до Агара, що голяка валяється в болоті. Про вчорашні рани нагадують лише зарубцьовані білі шрами.

ТІНЬ паде на Агара -- Декан на коні. Рука перев'язана, обличчя вкрите ранами. Він виснажений та понурий, як і двоє вершників обабіч нього. Єдині, хто повернулися.

ПІЗНІШЕ

Римляни рухаються поселенням.

Довкола них КРОВ, КИШКИ та МУХИ.

Притихлі бранці в клітці тиснуться одне до одного.

Агара кидають в ноги Деканові. Ватажок римлян сідає навпочіпки перед варваром, що невпинно трясеться.

ДЕКАН

Що ж ти за монстр такий?

Агар випускає короткий різкий кашель -- краплі крові зрошують Деканове лице. Він відсахується, скривившись, витирає кров.

ДЕКАН

Це земля жорстоких богів. Нехай так.
Спалить усе до тла.

(киває на клітку)

Залиште цих тварин гнити, хай хробаки пожруть їхню плоть. Ми повертаємось додому.

ЛЕГІОНЕР ЗІ ШРАМОМ
(штурхаючи Аґара)
Цього куди?

НАТ. ГІРСЬКЕ ПОСЕЛЕННЯ – ДЕНЬ

Поселення охоплене полум'ям.

Римляни на конях проносяться повз Аґара, розіпнутого вверх ногами на Х-подібному хресті.

Загарбники зникають.

Ворон приземляється на хресті.

У поселення в'їздить жінка на чорному коні. Міра.

АҒАР
Убий... мене, відьмо.

МІРА
Я не на стільки добра.

Ще кілька воронів приземляються на сусідніх деревах.

Ворон на хресті пробує на смак Аґарову стопу.

МЕТАЛЕВИЙ ЗАМОК на клітці -- чорний птах вривається в залізо та паде на землю. Шия неприродно вигнута, птах б'ється в конвульсіях.

Ще один ворон атакує замок, розцарапує об метал м'які кігті. Ніби чорна хмара, вороння прибуває. Вони дряпають метал та одне одного.

Мертві й зранені птахи сиплються на землю, і їхнє місце тут же займають інші. КАРКАННЯ. Тоді... ворони розлітаються, мов за командою.

Розламаний замок паде на купу дохлих птахів.

МІРА
Цей чоловік проклятий. Хто торкнеться його - потоне у власній крові.

Бранки вибігають з клітки. Лише маленька дівчинка з лялькою залишається всередині.

МІРА
Ти вбив мою милу сестру, і за це я тебе ненавижду. Проте кого тепер ненавидіти тобі?

Міра пришпорює коня та мчить подалі від палаючого поселення та Агарового завивання, що поступово перетворюється на хриплий кашель.

Агарів рот широко відкривається. Здається, зараз з нього випадуть нутрощі.

Натомість, на землю вивалюється кулон у формі сонця.

Маленька злякана дівчинка підходить до дверей клітки, тягнеться тендітною ручкою та зачиняє їх зсередини.

ТИТР:

ВАРВУЛЬФ

ДАЛІ БУДЕ